

לתלמידות תכנית 'אמירים':

אנשים רבים לא מבינים מדוע העברית הכתובה דורשת עדכון. נשים למדו להתעלם מהמימד המדיר בשפה הכתובה והדבורה. אני אפילו מנחש שלו הייתי במקומכם לפני מספר שנים, יוזמה כזו הייתה פשוט מרגיזה אותי. בשפה פשוטה, הייתי חש שיש משהו אלים בניסיון לחדור אל תוך צורות הדיבור והמחשבה של אנשים, ולחייב אותם לחשוב פעמיים לפני כל מילה שהם כותבים או אומרים. עבורי, שוויון מגדרי היה תמיד משהו פרוזאי יותר: מי קמה בלילה לילדים וישובת איתן לשיעורי בית, מי שוטפת, מי מכבסת, מי נוטלת על עצמה את עול הקריירה הראשית בבית, מי מרוויחה כמה ועבור מה, למי פתוחות אילו אפשרויות, מי חשופה לאילו צורות של אלימות. פמיניזם גם היה עבורי מודעות למנגנוני הסללה מגדריים שאינם תואמים את האופן בו אנשים תופסים אושר. לא חשבתי (ואני עדיין לא חושב) שהמאבק לשוויון מגדרי הוא מאבק של נשים בלבד. הפטריארכליות פוגעת בנשים יותר, ללא ספק, אבל גברים משלמים מחיר כבד גם כן: בחירות קריירה מאמללות שלא מותירות מקום לשום עיסוק אחר ומכווצות את הגבר אל מקצועו, וזיתור על הורות ממשית, כניסה לקו האש (באופן מילולי) בכל הקשר של סכנה.

כשהתחילו להתערב לי באופן בו אני מדבר וכותב, ראיתי זאת כהטרדה מתייפייפת. בגלל שכתבתי בעבר על זכויות בעלי חיים, למדתי לזהות את האופן בו מתחת לדיבור רם על שוויון וחמלה, מסתתרות לא פעם תועפות של שנאה ואלימות. הכסות הערכית, מאפשרת לאנשים מסויימים לתקוף ולבטל אחרים, שנתפסים כנאורים פחות. כך שלקח לי זמן להפנים את הממד הערכי של הדרישה לדיבור ולכתיבה שאינם כרוכים בהדרה. אני יודע שאיני היחיד שעבר תהליך כזה. גם אחתי, פמיניסטית גדולה ממני, עברה מהלך דומה: כשהיו מי שביקשו לתקן את הדיבור שלה, היא רתחה. אחר כך, בהדרגה, היא התחילה לחפש ולשנות את האופן בו היא מדברת וכותבת.

העברית הדבורה תאלץ להמתין לעת עתה. אבל ההברקה של מיכל שומר, האותיות שהיא מבקשת להוסיף לעברית, הן הזדמנות שהייתי רוצה לפתוח בפני תלמידות התכנית. אני לא מבקש מכם לאמץ את האותיות החדשות, ואפילו לא להוריד להתנסות את המקלדת. אני כן מציע לכם להשתמש בהזדמנות הזו כדי לברר לעצמכם את יחסכם לעברית הכתובה, ואת יחסכם לקשר שבין שפה וערכים.

שלכם,

צחי

